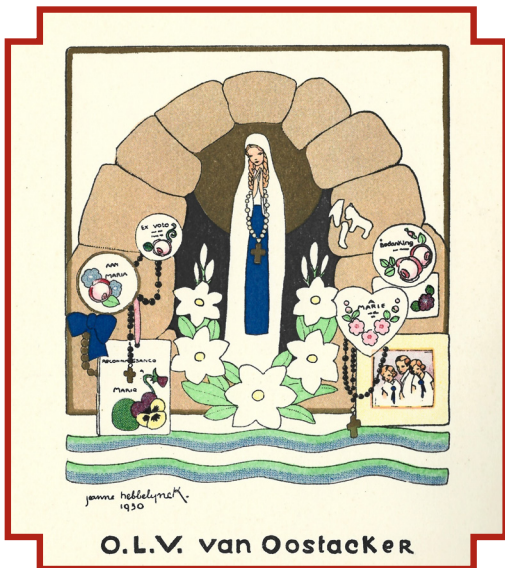

Vasten 2025
met *Onze-Lieve-Vrouw
van Lourdes*

van 5 maart
tot en met 20 april

*«Geen enkele van de te Lourdes bekomen genezingen
kan vergeleken worden met die van Pieter De Rudder.»*

Dr. Boissarie, voorname Lourdes-arts

een vertaling van
«Carême 2008 avec Notre-Dame de Lourdes»

Dit boekje en bijhorende tekening zijn ook
terug te vinden op <https://nl.crc-resurrection.org/>.

VASTEN 2025

met Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes

INLEIDING

KORT na de verschijningen zei een priester uit Lourdes tegen Bernadette: *«Jij hebt geluk! De Dame heeft je de Hemel beloofd! Jij bent zeker dat je er zal komen! – Wacht even meneer pastoor, zei zij, u neemt wel een vaart! Ik zal naar de Hemel gaan als ik de goede weg volg. Ik moet de Hemel nog wel verdienen!»*

Zo is het ook met ons. Jezus heeft door zijn dood op het kruis de deur van de Hemel weer voor ons geopend, maar het leven van een christen blijft toch een gevecht om de Hemel te verdienen.

In onze tijd is deze strijd nog moeilijker geworden omdat de krachten van de hel zijn ontketend. De duivel probeert ons met alle mogelijke middelen in de duisternis te sleuren.

Hoe kunnen wij zijn aanvallen afslaan? Door onze

toevlucht te nemen tot de heilige Maagd die zo *“sterk is als een leger in slagorde”*.

Laten wij haar tijdens deze vasten in Lourdes opzoeken, waar zij 167 jaar geleden in al haar glorie verscheen aan een arm kind om haar naam te openbaren: **«IK BEN DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS»**.

Al haar mirakelen zullen er als een bevestiging van zijn. In het bijzonder vieren we dit jaar de 150ste verjaardag van de genezing van Pieter De Rudder, die aan de voet van de grot van Lourdes-Oostakker door zijn hemelse Koningin op wonderbare wijze verhoord werd.

Zij is de Vrouw die de kop van de slang zal verpletteren! De goede pastoor van Lourdes, abbé Peyramale [zeg: *Péramal*], zei: *«De bevrijding van de wereld is zichtbaar begonnen op de dag van de verschijning van de Onbevleete Maagd aan een herderinnetje uit onze bergen in de grot van Lourdes temidden van de doornige rozentakken... Wat waren het doel en de gedachte van God toen Hij ons zijn Onbevleete Moeder zond? Zijn gedachte was zeker een gedachte van barmhartigheid en zijn doel was onze redding.»*

Laten wij Onze-Lieve-Vrouw smeken om zo vlug mogelijk tussen te komen voor de redding van de Kerk en van de wereld. Laten wij ons toevertrouwen aan haar Almacht. Laten wij ons voorbereiden op een goed Paasfeest door vurig gebed, in het bijzonder ons rozenhoedje, en het offer van vele verstervingen aan Jezus door Maria.

WOENSDAG 5 MAART – ASWOENSDAG

KIND VAN DE KERK

OP dinsdag 9 januari 1844 luidden de klokken van de kerk van Lourdes, een nog onbekend dorpje in de Pyreneeën, voor het doopsel van de oudste dochter van François Soubirous [zeg: *Soebiroes*] en Louise Castérot. Het kind was de zondag tevoren geboren rond twee uur in de namiddag. Haar ouders schreven haar in op het parochieregister onder de naam “*Marie-Bernarde*”. Maar zij was zo klein en liefvallig dat men haar Bernadette noemde. Haar tante Bernarde was meter en hield haar boven de doopvont.

Toen de plechtigheid achter de rug was, daalde de stoet af naar de molen van Boly, die vader Soubirous afhuurde en waar de familie woonde. Bij het huis van de Soubirous gekomen, wees peter Jean-Marie, die naast François liep, naar Bernadette en zei: «*Zij heeft heel de tijd geweend, het zal een stout kind worden.*»

Deze onaangename uitspraak ging verloren in het vrolijke stemgeluid: men groette van buitenaf de jonge moeder die op Bernadette wachtte. Tot tranen toe bewogen kuste ze het voorhoofdje van haar kleintje uit dankbaarheid voor de genade van haar doopsel.

PUNTJE VAN VANDAAG: Misschien hebben wij het geluk vandaag naar de mis te kunnen gaan. Laten wij dan de as op ons voorhoofd ontvangen met een gevoel van nederigheid.

Wist je dat wij op Pasen onze doopbeloften hernieuwen? Laten wij daarom het voornemen maken om te vechten tegen onze hoofdzonde. Zo zullen wij Jezus en Maria troosten die in deze tijd zo worden geminacht.

KLEUR de rozenstruik aan de voeten van Onslievrouwke.

*

* *

DONDERDAG 6 MAART

GOEDE CHRISTENEN

DE vader van Bernadette was een eenvoudig man, ernstig en eerlijk. En hij had een zacht karakter. Hij had een open blik en liegen of klagen deed hij nooit. Hij was een uitstekende christen. Toen hij de dochter van molenaar Castérot trouwde, betrok hij met haar de molen van Boly.

Mevrouw Soubirous hield van orde en netheid. Zij voedde haar kinderen heel christelijk op. Elke dag bad men gezamenlijk in het gezin. 's Zondags gingen ze allemaal naar de mis in de parochie. De molenaar trok dan andere kleren aan en ruilde zijn kleren, die wit waren van de bloem, voor propere, zwarte kleren. Zijn vrouw sloeg haar witte kapmantel om.

De Soubirous hadden veel medelijden met de mensen. Als hun klanten niet konden betalen, schoten ze zonder probleem het graan voor dat ze nodig hadden.

De jonge molenarin zei zelfs tegen de armsten: «*Betaal me maar als je weer geld hebt.*» Aan de vrouwen die hun graan kwamen malen gaf Louise gul brood, wijn en kaas te eten. Zo kwam het dat de Soubirous soms meer uitgaven dan ze ontvingen!

PUNTJE: Laten wij aan het begin van deze vasten onze zaken op orde stellen. Hoe? Door te gaan biechten om een gerust geweten te hebben en sterker opgewassen te zijn tegen de duivel met de hulp van onze Hemelse Moeder.

KLEUR meneer Soubirous, achter Bernadette.

*
* *

VRIJDAG 7 MAART – EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND

BERNADETTE BIJ EEN MIN

OP een novemberavond in 1844 zat Louise bij de schouw, toen een eindje harskaars dat de kamer verlichtte naar beneden viel en op haar borst terecht kwam. De brandwonde was oppervlakkig, maar de moeder kon haar kindje niet meer voeden.

Vlak na deze gebeurtenis kwamen Basile en Maria Lagües naar de molen om graan te malen. Zij hadden net hun baby van 15 dagen oud verloren. De moeder was ontroostbaar en de Soubirous stelden haar voor om Bernadette te voeden tegen vijf frank per maand.

Maria aanvaardde maar al te graag. Het kleintje was zo lief! In tegenstelling tot wat haar peter had voorspeld, was ze niet stout of huilerig, maar vriendelijk en vrolijk. Iedereen in het dorp hield van haar. In het bergdorpje Bartrès vond Bernadette een tweede moeder.

Maar toen de Soubirous op hun beurt hun laatstgeborene, Jean, na twee maanden verloren, misten ze Bernadette. En omdat ze nu groot genoeg was om het zonder min te stellen, haalden ze haar terug naar Lourdes.

PUNTJE: Laten wij aan de heilige Maagd de genade vragen van thuis vriendelijk en vrolijk te zijn.

KLEUR Louise Soubirous, naast Bernadette.

*
* *

ZATERDAG 8 MAART

DE SCHOOL VAN HET LIJDEN

DE molen draaide maar zus en zo. Op het feest van Sint-Jan in het jaar 1854 moesten de Soubirous de molen voor een andere verlaten, die kleiner was en minder opbracht. De broodwinning werd een stekende dagelijkse zorg voor François.

Toen er in Lourdes een cholera-epidemie woedde, overleefde Bernadette de ziekte enkel maar door een genade van de heilige Maagd. Op haar elfde kende

zij al allerlei lichamelijke en morele beproevingen. Zij leed eronder dat haar ouders zich doodwerkten en vol zorgen waren voor de dag van morgen. Hoewel ze klein van gestalte was en dikwijls geplaagd werd door astma, hielp Bernadette haar ouders zonder haar krachten te sparen.

Als Louise buitenshuis moest werken, vertrouwde ze haar kinderen toe aan de hoede van haar oudste. Jean-Marie en Toinette waren soms heel woelig, maar als het nodig was verhief Bernadette haar stem en deed hen gehoorzamen. Moeder kon gerust zijn, in haar afwezigheid gebeurde er niets ergs. En als baby Justin zijn melk moest hebben, zag Bernadette op geen moeite en droeg ze hem haastig naar zijn moeder die op het veld aan het werken was.

PUNTJE: Laten wij naar het voorbeeld van Bernadette thuis goedgeluimd en gedienschtig zijn. En als we iets moeten doen dat ons kost, zeggen we: **«O mijn Jezus, het is uit liefde tot U, tot eerherstel voor de beledigingen tegen het Onbevleete Hart van Maria en tot bekering van de arme zondaars.»**

KLEUR een boom.

*

* *

ZONDAG 9 MAART – 1STE ZONDAG VAN DE VASTEN

GROTE ARMOEDE

TEGEN Allerheiligen van het jaar 1856 konden de Soubirous hun huur niet meer betalen. Deze keer was één kar genoeg om hun hele hebben en houden te verhuizen. François trok ze voort en Louise volgde met wat pakken in haar armen. De kleine Toinette droeg haar broertje Justin. En Bernadette sleurde buiten adem en hoestend en hijgend een reiswieg mee.

Het gezin nam zijn onderdak in het “cachot”, een duistere kamer met een laag plafond in de oude gevangenis van het stadje. Het licht drong slechts binnen door twee smalle vensters waarvan er één nog werd afgesloten door dikke ijzeren tralies. Een lage kast, drie bedden, een krakkemikkige koffer met versleten kleren, twee stoelen en enkele rode aardewerken borden maakten heel het meubilair uit.

Het brood dat de Soubirous aten, als ze er al hadden, was dat van de armen, gemaakt van maïsdeeg. Maar de maag van Bernadette kon het niet goed verteren. Daarom kreeg zij van haar moeder wit brood. Als de kinderen alleen moesten blijven, slaagden Jean-Marie en Toinette, die altijd honger hadden, erin het begeerde stuk brood te bemachtigen. Bernadette kon hen moeilijk weerstand bieden en nooit klaagde zij erover tegen haar ouders.

's Avonds probeerde Louise in het schijnsel van een stompje kaars samen met Bernadette de kleren van de

kinderen te herstellen die tot op de draad versleten waren, bedroefd dat ze die niet kon vervangen.

PUNTJE: Laten wij de goede God bedanken die ons het dagelijks brood geeft en laten we niet grillig doen aan tafel: heel veel kinderen lijden honger, zoals de kleine Soubirous.

KLEUR het gras.

*
* *
*

MAANDAG 10 MAART

HET HERDERINNETJE VAN BARTRES

TOEN Bernadette dertien jaar was, had ze nog altijd haar eerste communie niet gedaan. Haar moeder dacht dat het gemakkelijker voor haar zou zijn naar school te gaan en catechismus te volgen in Bartrès, hogerop in de bergen. De Lagües wilden haar opnemen bij hen thuis: als wederdienst zou Bernadette voor hun vijf kinderen zorgen. Maar zij lieten al gauw Bernadette de schapen hoeden.

– «*Maar gingen jullie mij niet naar school sturen? En naar de catechismus?»*, vroeg zij verlegen.

– «*Wees gerust,*» zei vader Lagües, «*de min zal alles op zijn tijd regelen.*»

Bernadette moest al vroeg uit de veren. Zij hielp eerst in huis en bracht daarna de schapen naar de

naburige heide, waar zij heel alleen de dag doorbracht. Op het gras gezeten dacht het herderinnetje aan de goede God die de mooie Pyreneeën had geschapen en die in het tabernakel van de kerk woonde. Wanneer zij haar rozenhoedje bad, vloog haar hart naar het "cachot" van Lourdes.

- «Zorg voor mijn familie. Laat hen goede christenen zijn, laat hen hun lijden goed dragen!», vroeg zij aan de heilige Maagd.

François Soubirous miste zijn meisje en klom zo dikwijls mogelijk naar Bartrès waar Bernadette hem met vreugdekreten ontving.

PUNTJE: Laten wij ons rozenhoedje bidden ter ere van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes, met evenveel vuur en aandacht als de heilige Bernadette.

KLEUR de twee mannen in de boom.

*

* *

DINSDAG 11 MAART

DAGELIJKE HELDHAFTIGHEID

DE Lagües hielden veel van Bernadette. Maria, haar min, zal later getuigen: «*Haar kortademigheid vermoeide Bernadette, maar ze was altijd vrolijk en lachend. Zij kloeg over niets of niemand, gehoorzaamde iedereen en antwoordde nooit frank of onvriendelijk.*

Nooit berokkende ze ons last: ze nam aan wat je haar gaf en was altijd tevreden.»

Maar Bernadette leed eronder dat ze nog altijd haar catechismus niet kende. Ze vertrouwde dit toe aan haar nichtje Jeanne die in Bartrès op bezoek kwam.

– «*Waarom heb je het niet tegen je papa gezegd?»*, vroeg deze.

– «*Och! Ik denk dat de goede God het zo wil. Als je bedenkt: God laat het toe, dan klaag je niet.»*

Eindelijk begon Maria Lagües haar op de lange winteravonden de catechismus te leren. De arme Bernadette was doornig van het werk en herhaalde de woorden die haar min langzaam uitsprak, maar slaagde er niet in om die voor haar te abstracte begrippen te onthouden. Bernadette weende dikwijls omdat ze het zo spijtig vond dat ze haar min zoveel last berokkende. Maria Lagües maakte dan een einde aan de les en zei:

– «*Arm kind. Jij zal nooit iets weten!*»

Op een avond smet ze zelfs in haar wanhoop het boek door de kamer. Bernadette ging het zachtjes oprapen en viel Maria wenend om de hals om haar vergiffenis te vragen.

PUNTJE: Laten wij de heilige Bernadette navolgen die zich nooit bekloeg. Laten wij de kleine lasten van elke dag verdragen uit liefde tot Jezus en Maria.

KLEUR een vrouw uit Lourdes.

WOENSDAG 12 MAART

MASSABIELLE

In januari 1858 keerde Bernadette terug naar Lourdes om naar school te gaan bij de zusters die haar ook inschreven bij de toekomstige communicanten. Elf maart was een vakantiedag en Bernadette, Toinette en hun vriendin Jeanne, die de bijnaam “*Baloum*” had, gingen hout sprokkelen. De lucht was koud en vochtig en Louise had aan Bernadette de toestemming gegeven om mee te gaan op voorwaarde dat zij voorzichtig zou zijn.

De kinderen begaven zich naar Massabielle, een verwilderde uithoek waar zich de “*varkensgrot*” bevond. Zij bemerkten een hoop takken die de stroming van de rivier op de oever had gesmeten. Toinette en Baloum trokken hun schoenen uit om de beek die tussen hen en het hout lag over te steken. Ze tilden hun rokken op tot aan de knieën en waadden zo door het ijskoude water.

– «*Doe jullie rokken wat lager!*», riep Bernadette zedig.

Om te gehoorzamen aan haar moeder volgde ze hen niet, maar smeekte haar zus om grote stenen in het water te gooien zodat ze droogvoets zou kunnen oversteken. Toinette deed alsof haar neus bloedde. Toen vroeg Bernadette aan Baloum:

– «*Draag me naar de overkant op je rug!*»

Die antwoordde: «*Verdorie! Doe gewoon zoals ik, en anders blijf je maar waar je bent!*»

– Zeg Baloum, als je wil vloeken, doe dat dan maar ergens anders!»

PUNTJE: Laten wij naar het voorbeeld van de heilige Bernadette ons hart zuiver bewaren. Laten wij niets onfatsoenlijks doen, want dat kwetst de harten Jezus en Maria.

KLEUR de geknielde Toinette.

*
* *

DONDERDAG 13 MAART

EEN MOOIE JONGE DAME

BERNADETTE was nu alleen gebleven en begon haar schoenen uit te trekken. Het was middag. In de kerktoeren klepte het *Angelus*. Plots hoorde zij een eerste gerucht boven de bomen, een gerucht als van een onweer. Zij keek in de richting van de grot: de struik die tegen de rots groeide schudde als bij een hevige wind.

– «Toen zag ik een goudkleurige wolk; even later kwam er een Dame aan de ingang van de opening boven de struik staan. Zij keek naar mij, glimlachte mij toe en deed mij teken dichterbij te komen als was ze mijn moeder... Zij was levend, heel jong, omgeven door licht en gekleed in het wit met een blauwe gordel.»

Instinctief nam Bernadette haar paternoster, knielde

neer en wilde het kruisteken maken: tevergeefs, het was alsof iets haar tegenhield. De Dame keerde zich naar haar toe, nam de paternoster die aan haar rechterarm hing en maakte het kruisteken. Toen kon Bernadette haar nadoen en beginnen te bidden. De dame luisterde naar haar, zonder te spreken, en liet ondertussen haar paternoster door haar vingers glijden; zij sprak alleen de *Glorie zij de Vaders* uit, terwijl ze boog. Wanneer Bernadette klaar was, groette de Verschijning haar glimlachend, trad terug in de nis en verdween.

PUNTJE: Laten wij zoals de heilige Bernadette altijd onze paternoster in onze zak hebben en hem graag en dikwijls bidden.

KLEUR Bernadette met de kaars in de hand.

*
* *
*

VRIJDAG 14 MAART

HET GEHEIM VAN BERNADETTE

TOEN Toinette en Jeanne terugkwamen bij de grot, bemerkten zij dat Bernadette neergeknield zat en in de richting van de nis keek. Zij riepen haar een eerste keer, maar tevergeefs. Toinette gooide een steentje tegen haar schouder, maar zij bewoog nog altijd niet. Bernadette was zo bleek dat haar zus dacht dat ze dood was. Plots kwam zij tot zichzelf en keek naar

haar gezellinnen. Toinette vroeg:

- «*Wat doe je daar?*

- *Niets.*

- *Wat ben je stom om daar te zitten bidden!*

- *Bidden is toch overal goed!»*

Bernadette stak de beek over en was verwonderd dat het water zo lauw was. Zij vroeg:

- «*Hebben jullie niets gezien?*

- *Nee. En wat heb jij gezien?*

- *Niets dan.»*

Jeanne ging naar huis. Bernadette en Toinette namen een steil pad. Bernadette leek verrassend sterk en lenig, zij liep voorop en hielp haar zus de takkenbos dragen. Toinette merkte de peinzende gelaatsuitdrukking van Bernadette op en vroeg:

- «*Wat heb je gezien in Massabielle?*

- *Als je me belooft het geheim te houden, zal ik het zeggen.»*

Toinette beloofde het en Bernadette sprak haar over de Dame die zo mooi was als ze nog nooit gezien had. Maar 's avonds thuis vertelde Toinette alles aan haar moeder die Bernadette ruzie gaf en haar verbood terug te keren naar de grot.

PUNTJE: Laten wij om Jezus en Maria te troosten onszelf inspannen om toe te geven aan de anderen en zo ruzies vermijden.

KLEUR de rivier de Gave.

ZATERDAG 15 MAART

DE EERLIJKHEID VAN BERNADETTE

OP vrijdag 12 februari ging Bernadette weer naar school bij de zusters. Onder de speeltijd konden Toinette en Jeanne hun mond niet houden: na een kwartiertje wist heel de school dat de zus van Toinette iets in de grot had gezien.

De meisjes bestormden Bernadette met hun vragen:

- *«Is het waar dat jij een witte Dame in Massabielle hebt gezien?*

- *En als het nu eens Onze-Lieve-Vrouw was?*

- *Hoe was zij gekleed?*

- *Vertel op, als je niets zegt, zullen ze denken dat je gisteren hebt gelogen!»,* drong Jeanne aan.

Toen begon Bernadette te vertellen: *«Ik heb een dame gezien die in het wit gekleed was, zij was zo mooi! En ze glimlachte naar mij. Haar kled viel tot op haar blote voeten. Op elke voet zat er een gele roos zoals er op aarde geen bestaan.»*

Plots werd Bernadette onderbroken door Sophie, de apothekersdochter. Die schold Bernadette uit voor leugenaars en gaf haar een klap. Het tumult deed zuster Damien toelopen. De scholieren vertelden haar wat er gebeurd was. Bernadette kwam alleen maar bescheiden tussen om aan te vullen of te verbeteren. Zij was zo bezorgd om de waarheid! Zuster Damien twijfelde geen ogenblik aan de oprechtheid van Bernadette. Maar ze

geloofde dat het voorzichtig was haar de volgende raad te geven:

– «*Spreek er niet over, ze zullen je uitlachen!*»

PUNTJE: Laten wij zoals Bernadetje de leugen verachten. Liegen, dat is de duivel binnenlaten in ons hart!

TEKEN een paternoster in de hand van Bernadetje.

*

* *

ZONDAG 16 MAART – 2DE ZONDAG VAN DE VASTEN

EERSTE BEDEVAART NAAR DE GROT

OP zondag 14 februari voelde Bernadette zich er innerlijk toe gedreven om terug te keren naar de grot. Zij kreeg de toelating van haar moeder, al was het niet zonder aarzeling. Toinette, Jeanne en een dozijn vriendinnen vergezelden haar. Het was als de eerste bedevaart.

Bernadette liep, aan het hoofd van het eerste groepje, ongewoon vlug de helling af. Haar gezellinnen echter daalden langzaam af en zochten steun bij de struiken en de stenen.

Toen zij aankwamen zat Bernadette al op haar knieën. Zij begon het rozenhoedje voor te bidden. Tegen het einde van het eerste tientje riep ze:

– «*Zie dat licht! Zij komt! Zij is er! Zie: Zij heeft de rozenkrans aan de rechterarm... Zij kijkt naar ons.*

– *Vlug! Gooi er wijwater tegen!*», zeiden de anderen die niets zagen.

Bernadette ging rechtop staan, liep enkele stappen naar voor en zei: «*Als u van Godswege komt, blijf dan!*»

Energiek besprenkelde ze de rots met wijwater en zei tegen de meisjes: «*Zij wordt niet boos; integendeel, zij glimlacht naar ons allemaal.*»

Deze glimlach bevestigde dat ze goed en wel “*van Godswege*” kwam. Gerustgesteld knielde Bernadette terug neer tussen haar vriendinnen.

PUNTJE: Laten wij het rozenhoedje bidden met heel ons hart om de heilige Maagd te troosten en dan mogen wij zeker zijn dat Zij naar ons glimlacht.

KLEUR een ander klein meisje bij de grot.

*

* *

MAANDAG 17 MAART

EXTASE

BERNADETTE hield haar ogen stil en onbeweeglijk op de Verschijning gevestigd. Plots viel er een steen naar beneden vanaf de top van Massabielle. Bernadette schrok, maar bewoog niet. Zij bleef geknield met de handen gevouwen om haar paternoster, de borst vooruit en met een bleek gezicht.

– «*Zij is dood!*», riepen de kinderen.

Toen kwam Jeanne aangelopen aan het hoofd van het tweede groepje. Zij was het die de steen van bovenaf naar beneden had gegooid, omdat ze ontevreden was dat ze niet op haar gewacht hadden.

– «*O Baloum!*», riepen die van het eerste groepje, «*Je hebt Bernadette gedood!*»

Maar Jeanne zag goed dat Bernadette niet dood was. Zij vertelde later: «*Haar gestalte was verlicht. Alle meisjes weenden. En ik deed zoals zij allemaal.*»

Toinette en haar vriendinnen vroegen zich af wat ze moesten doen. Zij riepen Bernadette, schudden haar dooreen, maar ze scheen gevoelloos en bleef glimlachen. Haar blik bleef gefixeerd op het onzichtbare voorwerp dat haar boeide als was zij niet meer van deze wereld. Ondertussen bleef zij haar rozenhoedje verder bidden en Onze-Lieve-Vrouw leek ernaar te luisteren.

Toen het gebed gedaan was, verdween de Verschijning.

Op de terugweg naar Lourdes was Bernadette heel blij. Zij overdacht in haar diepste binnenste deze buitengewone dingen. Haar gezellinnen voelden een vage schrik. De gedaanteverandering van Bernadette had hun de realiteit van een bovennatuurlijke verschijning getoond.

ZUCHTJE: Heilige Bernadette, jij die Onze-Lieve-Vrouw met eigen ogen hebt gezien, bid voor ons, arme zondaars.

KLEUR nog twee meisjes bij de grot.

DINSDAG 18 MAART

DE DAME SPREEKT

OP donderdag 18 februari begaf Bernadette zich bij het ochtendkrieken naar de grot. Zij was vergezeld van de deftige mevrouw Millet, die haar kaars van Lichtmis in de hand hield, en van haar dienstmeid, die een blad papier, een inktpot en een pen bij had.

Bernadette holde de helling af en de twee dames volgden haar moeizaam. Zij kwamen naast Bernadette knielen, die al heel ingetogen haar rozenhoedje aan het bidden was. Plots riep de zieneres uit:

– «*Zij is er!*»

De dienstmeid zei tegen Bernadette: «*Ga aan de Dame vragen wat Zij wil!*»

Bernadette ging naar voor met de pen, de inktpot en het papier in de hand; zij naderde de rozenstruik waar de Verschijning zich bevond, ging op de tippen van haar tenen staan en zei:

– «*Mevrouw, wilt u de goedheid hebben uw Naam op het papier te schrijven?*»

Voor de eerste keer hoorde Bernadette de stem van Onze-Lieve-Vrouw. Zij vertelde later:

«*De Dame begon te glimlachen en antwoordde: **HET IS NIET NODIG WAT IK TE ZEGGEN HEB OP TE SCHRIJVEN.***

*Toen hernam de "zeer zachte stem": **WIL JE ME DE GUNST VERLENEN VIJFTIEN DAGEN LANG NAAR HIER TE KOMEN?***

– Ik zal komen als ik de toelating aan mijn ouders gevraagd heb.

– **IK BELOOF JE NIET GELUKKIG TE MAKEN IN DEZE WERELD, MAAR IN DE ANDERE.»**

Na deze woorden steeg de Dame op naar de Hemel en verdween.

PUNTJE: Laten wij zoals Bernadette niets zonder de toestemming van onze ouders doen. Zo zullen wij op de weg naar de Hemel blijven.

KLEUR mevrouw Millet met de hoepelrok.

*

* *

WOENSDAG 19 MAART – FEEST VAN SINT-JOZEF
VADERKESDAG

BERNADETTES GEDAANTEVERANDERING

HET gerucht verspreidde zich als een lopend vuurtje door Lourdes: de Verschijning zou nog vijftien dagen lang terugkomen. De Soubirous bleven terughoudend en vroegen raad aan tante Bernarde, de oudste zus van Louise. Deze zei dat ze mee naar de grot moesten gaan. De volgende dag, 19 februari, vergezelden Louise en haar zus Bernadette. Enkele buurvrouwen zagen hen en liepen mee naar Massabielle.

Bernadette knielde en maakte een mooi kruisteken om haar rozenhoedje te beginnen. Bij de derde Wees-

gegroet geraakte ze in extase en scheen zij niet meer van deze wereld te zijn. Soms verlichtte een bevallige glimlach haar gezichtje en zij begroette de Verschijning met hoofdknikken.

Toen haar moeder en haar tante haar zo zagen, met het lichaam naar voren gebogen als wilde zij wegvliegen, werden zij heftig ontroerd:

– «*Mijn God!*», riep Louise, «*Ik bezweer u, neem mijn kind niet van mij weg!*»

– *Wat ben ik toch een ongelukkige!*», snikte tante Bernarde.

Een stem onder de aanwezigen zei: «*Wat is ze mooi!*»

De tranen liepen over de wangen; men begon in stille bewondering te bidden. Na een half uur hield het visioen op en kwam Bernadette bij. Zij wreef in haar ogen en liet zich liefdevol in de armen van haar moeder vallen. Zij was als verblind door het Hemelse licht en zocht iemand om haar te leiden.

PUNTJE: Laten wij ons best doen om ons kruisteken mooi te maken en eraan denken wat het betekent: door zijn Lijden en zijn Dood heeft Jezus de deur van de Hemel terug opengezet voor ons.

KLEUR de dienstmeid met de inktpot.

*

* *

DONDERDAG 20 MAART

DE DUIVEL IS RAZEND

WEER thuis vertelde Bernadette dat de Dame tevreden was dat zij de afspraak was nagekomen. Zij sprak ook nog van iets vreemds dat zich tijdens het visioen had voorgedaan.

Toen zij aan het bidden was, leek er een tumult van sinistere stemmen uit het binnenste van de aarde te komen en los te barsten boven het water van de Gave. Deze stemmen riepen naar elkaar, schreeuwden door elkaar, botsten tegen elkaar op als het geroep van een twistende massa. Eén stem overschreeuwde de anderen en riep woest gillend: «*Red jezelf! Red jezelf!*»

Bernadette begreep dat deze bedreiging niet alleen aan haar gericht was, maar ook en vooral aan de Verschijning die boven de rozenstruik stond. Door angst gegrepen, hief Bernadette de handen ten Hemel en smeekte om hulp. De Dame fronste de wenkbrauwen en wierp een schrikwekkende blik in de richting van waaruit het geschreeuw kwam; dat hield plots op, maar in de verte kon je het woedend gerochel nog horen, zoals het geluid van de donder die langzaam wegrolt.

Door één opgeheven wenkbrauw had de Koningin van de Hemel de duivel overwonnen: Wat dacht hij, dat hij de Dame zou kunnen doen weglopen uit de grot waar zij haar audiënties gaf?

PUNTJE: Laten wij aan Onze-Lieve-Vrouw vragen om met haar soevereine blik de Kerk te bevrijden van de duivel die haar wil verwoesten.

KLEUR een duivel in zijn hol.

*
* * *

VRIJDAG 21 MAART

EEN GEBED VOOR BERNADETTE ALLEEN

DE volgende morgen, zaterdag 20 februari, kwam Bernadette rond halfzeven bij de grot aan. Ze werd vergezeld van haar tante Basile en haar moeder. Er was weinig volk omwille van de aanhoudende strenge koude en omwille van het vroege uur. Zonder zich te bekommeren om de mensen die er al waren, ging Bernadetje op haar gewone plaats knielen, nam haar rozenkrans en begon te bidden. Even later verscheen er een brede lach op haar gezicht. Ze was zo bevallig dat haar moeder, die naast haar stond, begon te wenen en zei: *«Ik word gek, ik herken mijn meisje niet!»*

Plots werd Bernadette nadenkend en leek zij met een grote godsvrucht en eerbied te luisteren. Een persoon die vlak naast haar stond hoorde verschillende malen uit haar mond een lange, nauwelijks waarneembare adem, als zei zij heel laag en langgerekt: *«OUI!»*.

De toeschouwers keken nu eens naar Bernadette,

dan weer naar de grot: de heerlijke schoonheid van het getransformeerde gezicht van het kind weerspiegelde de aanwezigheid van een Hemels wezen.

Weer thuis vertrouwde Bernadette aan haar buurmeisjes toe dat de Dame haar geduldig, woord voor woord, een gebed had geleerd dat voor haar alleen was en dat ze elke dag moest bidden. Bij elke verschijning herhaalde ze het.

PUNTJE: Laten wij ons erop toeleggen ons rozenhoedje met heel ons hart te bidden omdat Onze-Lieve-Vrouw dat gevraagd heeft.

KLEUR de grot.

ZATERDAG 22 MAART

DE EERSTE MENIGTE VAN LOURDES

TIEN dagen waren nu verlopen sinds de eerste verschijning en heel de stad was in oproer: de kleine van Soubirous had "*iets wits gezien*" op de oevers van Massabielle. De enen zeiden dat het een ziel uit het vagevuur was, de anderen spraken al voorzichtig de diepvereerde naam uit: «*Als zij het nu eens was... de heilige Maagd!*» Bernadette herhaalde altijd maar dat de verschijning haar naam nog niet genoemd had.

In de Sint-Janskring, die de notabelen van Lourdes verenigde, bleef men sceptisch. Deze heren gingen

's zondags naar de Mis. Maar toegeven dat in deze tijd van telegrafie en stoommachines verschijningen en wonderen mogelijk waren, was in hun ogen naïef en dwaas. «*Daar moet men zijn hart van vrijhouden*», zei dokter Dozous, die een man van de wetenschap was. Dus stond hij erop om de zieneres te gaan bestuderen wanneer ze in extase was. Hij zou de veinzerij of de zenuwziekte van Bernadette ontmaskeren.

Op zondag 21 februari, vroeg in de morgen, haastte de dokter zich naar Massabielle. Maar niet hij alleen had dit idee opgevat: al het goede volk van Lourdes was er, overtuigd van het bovennatuurlijke karakter van de verschijningen. Drie agenten stonden gereed om de wacht te houden en hielden de zaak in het oog. Maar omdat alles zo rustig bleef, gingen zij na een kwartier weer weg.

PUNTJE: Laten wij ons voorbereiden op onze communie: “*Maria, mijn Moeder, breng mij tot Jezus*”.

KLEUR dokter Dozous met zijn tas.

*

* *

ZONDAG 23 MAART – 3DE ZONDAG VAN DE VASTEN

«**BID VOOR DE ZONDAARS**»

TOEN Bernadette aankwam, hield iedereen op met praten. De zieneres knielde neer en begon het rozenhoedje te bidden. Plots werd haar gezicht verlicht

door het hemelse licht van de Verschijning waarnaar zij keek. Zij hield een kaars vast, die dikwijls uitging, maar zij reikte ze aan de dichtstbijzijnde persoon die ze onmiddellijk weer aanstak.

Dokter Dozous volgde met grote aandacht alle bewegingen van Bernadette. Hij wilde zich vergewissen van de staat van haar bloedsomloop en ademhaling en haar pols meten. Hij constateerde dat die rustig en regelmatig ging en dat ze gemakkelijk ademhaalde.

Bernadette ging toen een beetje hogerop in de richting van de grot. Haar gezicht dat tot dan toe het geluk van de Hemel leek te weerspiegelen, werd bedroefd. Twee tranen vielen uit haar ogen en rolden over haar wangen.

Toen het visioen verdwenen was, vroeg dokter Dozous aan Bernadette waarom ze geweend had. Zij antwoordde:

– *«De Dame keek van mij weg en keek in de verte over mijn hoofd heen. Ik vroeg haar waarom ze bedroefd was. Ze keek mij weer aan en zei: **“BID VOOR DE ZONDAARS...”** Al gauw werd ik gerustgesteld door de uitdrukking van goedheid en sereniteit die ik op haar gezicht kon zien en toen verdween ze.»*

Bernadette keerde zoals altijd eenvoudig en bescheiden terug naar huis, zonder aandacht te besteden aan de openbare verering die men haar toedroeg.

PUNTJE: Laten wij vragen om ook een medelijdend hart te verkrijgen: **“Heilige Bernadette, die weende om de droefheid van Onze-Lieve-Vrouw, bid voor ons, arme zondaars.”**

KLEUR Onze-Lieve-Vrouw.

MAANDAG 24 MAART

EEN EERSTE VERHOOR

TOEN ze van de grot was teruggekeerd, woonde Bernadette de hoogmis bij. Bij het buitengaan werd zij door de keizerlijke procureur, meneer Dutour, op het justitiepaleis gedagvaard. Hoewel meneer Dutour christen was, was hij gewonnen voor de opvattingen van de tijd. Hij kon niet vatten dat Onze-Lieve-Vrouw zou tussenkomen in de zaken van Lourdes door de bemiddeling van zo'n ellendig kind.

Vertrouwvol en rustig meldde Bernadette zich bij hem aan voor een verhoor.

– *«Mijn kind, u doet veel over u spreken. Hebt u de bedoeling om de grot nog te bezoeken?»*

– *Ja, meneer, dat heb ik aan de Dame beloofd. Ik zal nog twaalf dagen teruggaan. Ik voel me door een onweerstaanbare kracht getrokken en ik voel zoveel vreugde als ik naar de grot ga!*

– *De zusters van het godshuis zeggen dat u zich alles inbeeldt.*

– *Als zij zagen wat ik zie, zouden ze geloven wat ik geloof.*

– *Toch is uw gedrag een echt schandaal; het moet gedaan zijn met die dingen. Beloofd u mij dat u niet meer terugkeert naar Massabielle?*

– *Dat beloof ik u niet, meneer.*

– *Ga dan maar naar buiten... We zullen beraadslagen.*»

Door zo'n eerlijkheid uit het lood geslagen, stuurde meneer Dutour Bernadette weg.

PUNTJE: Laten wij de openheid van Bernadette bewonderen en altijd de waarheid spreken: ***“Heilige Bernadette, die nooit hebt gelogen, bid voor ons, arme zondaars.”***

KLEUR de strenge procureur met zijn wandelstok.

*

* *

DINSDAG 25 MAART – FEEST VAN MARIA-BOODSCHAP

TROUWE GETUIGE

TOEN het lof uit was, sprak de commissaris Jacomet Bernadette aan en troonde haar mee naar het stadhuis. Onderweg riepen er mensen naar Bernadette:

– *«Arme Bernadette! Ze gaan je in het gevang steken!*

– *Ik ben niet bang,*» antwoordde zij glimlachend, *«als ze me erin steken, zullen ze me er ook wel weer uithalen!»*

Inderdaad, toen zij alleen tegenover commissaris Jacomet stond, toonde Bernadette zich heel moedig:

– *«Ik was mezelf niet meer. Er was iets in mij dat me mezelf deed overstijgen.»*

Onze-Lieve-Vrouw steunde haar trouwe boodschapster!

Bernadette antwoordde op alle vragen van meneer Jacomet met een rustige zekerheid. De commissaris

hernam: *«Je mag niet teruggaan naar de grot. Iedereen lacht met jou. Je verbeelding heeft je parten gespeeld: deze Dame die je denkt gezien te hebben bestaat niet echt.*

- Maar meneer, ik heb haar verschillende malen gezien, ik kan me niet elke keer vergissen!

- Pas maar op als je durft liegen!

- Meneer, ik heb niet gelogen tegen u.»

Woedend omdat hij er niet in geslaagd was haar zichzelf te doen tegenspreken, verhief Jacomet zijn stem:

- «Nee, je spreekt de waarheid niet. Als je me niet zegt wie je heeft gedwongen dit verhaal op te dissen, laat ik je vervolgen omdat je gelogen hebt.»

De commissaris nam toen zijn notitieblad en probeerde de zieneres zichzelf te doen tegenspreken, maar zij antwoordde zonder de moed te verliezen:

- «Meneer, dat heb ik u niet gezegd!»

Hij mocht Bernadette nog zoveel bedreigen met de gevangenis, zij bleef onwrikbaar.

Uiteindelijk kwam vader Soubirous toe en na beloofd te hebben dat zijn dochter niet zou terugkeren naar Massabielle, nam hij haar mee naar huis.

PUNTJE: Laten wij aan de heilige Maagd vragen haar altijd trouw te blijven, zelfs als ze ons uitlachen. ***“Wanneer ik vernederd, tegengesproken, mishandeld word, kom mij te hulp, lieve Moeder.”***

KLEUR een agent.

WOENSDAG 26 MAART

DAG VAN BEPROEVING

DIE nacht hoorden de Soubirous onderdrukt gesnik vanuit het bed van hun oudste. Bernadette had beloofd dat ze vijftien dagen lang naar de grot zou gaan, er bleven er nog twaalf over, en ze moest haar vader gehoorzamen. De Dame zou op haar wachten, en zij zou niet op de afspraak zijn...

Op maandag 22 februari stond Bernadette diep bedroefd op. Haar ouders lieten haar niet naar de mis gaan uit schrik dat ze langs Massabielle zou gaan. Zonder tegensputteren ging ze naar school, waar zij op niets anders dan op spot en onbegrip werd onthaald. Men was al op de hoogte van haar avonturen van de vorige avond: zij was ei zo na ontsnapt aan... de gevangenis!

- «*Juist goed!*», zeiden sommigen.

De overste riep uit: «*Is het nu gedaan met je car-
naval?*» Het meisje zei niets en bleef rustig.

Bernadette ging 's middags naar huis voor het sobere middagmaal. Toen ging ze terug naar school. Maar toen ze de speelplaats wilde opgaan, «*kon ik mijn benen niet verzetten, tenzij in de richting van Massabielle*», vertelde ze later.

Vanuit het politiekantoor sloeg men haar gade: «*En waarheen mag het dan wel gaan?*», vroegen twee agenten haar.

- «*Naar de grot*», antwoordde zij zonder haar pas

te vertragen of het hoofd om te wenden. De agenten volgden haar, want ze hadden order gekregen om haar te bewaken, niet om haar te arresteren.

Bernadette stapte kalm verder, sereen en bescheiden, tussen deze twee mannen in uniform, als stapte ze tussen haar vader en haar moeder. Toen ze een persoon bemerkte die ze kende, vroeg ze:

– *«Ik smEEK u, wilt u de kaars bij mijn meter gaan halen en ze naar mij brengen?»*

PUNTJE: Laten wij naar het voorbeeld van Bernadette onmiddellijk en zonder gemopper gehoorzamen.

KLEUR één van de zusters.

*

* *
* *

DONDERDAG 27 MAART

BITTERE ONTGOOCHELING

TOEN Bernadette aan de grot gekomen was, knielde ze, nam haar paternoster en liet de kaars aansteken die haar tantes hadden gebracht. De agenten bleven naast haar staan. Zij lieten haar lang bidden zonder haar te storen. Toen ze rechtstond, vroegen ze haar of ze iets gezien had. Bernadette antwoordde dat de Dame vandaag niet verschenen was. Enkele personen gingen daarop weg en mompelden:

– *«Nu is het zeker gedaan met de verschijningen!»*

De stoere kerels van de stad spotten: «*De Dame van de grot heeft schrik van de agenten; ze zal niet terugkomen!*»

Haar tantes vroegen onderweg aan Bernadette: «*Dus je hebt haar niet gezien?*»

– «*Neen*», zei Bernadette met tranen in de ogen. «*Ik weet niet waarin ik te kort ben geschoten tegenover haar.*»

Weer thuis drongen haar moeder en haar tantes aan om niet meer naar de grot terug te keren. Bedroefd antwoordde ze: «*Het doet me veel verdriet: ik moet ofwel aan jullie ofwel aan deze Dame ongehoorzaam zijn...*

– *Maar als ze je in het gevang steken zal je wel moeten ongehoorzaam zijn tegenover Haar!*

– *Maar dat is helemaal anders. Als ik niet kan, kan ik niet!*»

Het feit dat Bernadette toegaf dat ze niets gezien had, bewees dat de Verschijning van de vorige dagen niet de vrucht van haar verbeelding was geweest. De Dame wilde het zo. En had ze trouwens haar macht niet doen voelen door Bernadette als onder dwang naar de grot te doen gaan?

Door deze beproeving leerde ze aan haar kind ook dat zij haar lijden moest opdragen voor de zondaars.

PUNTJE: Laten wij het vertrouwen bewaren, want Onze-Lieve-Vrouw waakt altijd over ons, zelfs als we Haar niet zien. Laten wij haar dikwijls aanroepen: “**Zoet hart van Maria, wees mijn redding!**”

KLEUR een boom.

VRIJDAG 28 MAART

EEN STRAAL UIT DE HEMEL

OP maandag 23 februari begaven een honderdtal personen zich al vroeg op weg naar Massabielle: vele vrouwen uit het volk en enkele heren uit Lourdes die uit nieuwsgierigheid naar de grot kwamen. Een verward tumult waarschuwde hen plots dat de zieneres zou afdalen. En inderdaad hadden de ouders van Bernadette hun verbod opgeschort.

Bernadette knielde, nam haar paternoster en boog diep neer. Ze vestigde haar ogen op de rots, ongeduldig om HAAR terug te zien. Plots, als getroffen door de bliksem, sprong ze op van bewondering. Haar ogen lichtten op en fonkelden, een Hemelse glimlach speelde nu en dan om haar lippen. Het leek alsof haar ziel van vreugde en geluk uit haar lichaam trad. Bernadette was Bernadette niet meer! Spontaan namen de mannen hun hoed af en knielden neer naast de vrouwen.

Na de eerste verrukkingen, waarbij ze nu eens ernstig keek en dan weer glimlachte, leek Bernadette naar de Dame te luisteren, knikte soms of keek soms vragend. Ze sidderde van geluk.

De extase duurde ongeveer een uur. Naar het einde toe ging Bernadette op haar knieën voort tot aan de voet van de rots. Daar werd ze ingetogen zoals voor een aanbidding, kuste de grond en keerde terug naar haar plaats. Haar gezicht lichtte nog een laatste maal

op; dan verdween langzaam de verrukking. Zij bleef nog enkele minuten bidden. Tenslotte stond ze op, ging naar haar moeder en verdween in de massa. Toen men haar vroeg wat de Dame had gezegd, antwoordde Bernadette dat ze drie geheimen had ontvangen voor haar alleen.

De mensen die uit nieuwsgierigheid waren gekomen, waren beloofd voor hun moeite: «**Het is wonderlijk, subliem, goddelijk!**», zeiden ze tegen elkaar. De hemelse gestalte van de heilige Maagd was hun verschenen in de schitterende blik van Bernadette.

PUNTJE: Laten wij de genade vragen vurig naar de Hemel te verlangen. En laten we graag zingen "**O Maagd zo rein, zo schoon, eens zie ik u hierboven...**"

KLEUR de jongen die zich vastklamt aan de struiken.

*

* *

ZATERDAG 29 MAART

DE BOODSCHAP VAN ONZE-LIEVE-VROUW VAN LOURDES

OP de morgen van 24 februari waren er vier- à vijfhonderd mensen naar Massabielle gekomen. Bernadette kwam op haar gewone uur en, zonder aandacht te schenken aan de menigte, knielde zij op haar plaats, die de mensen uit eerbied altijd vrij lie-

ten. Zij begon het rozenhoedje te bidden en geraakte al gauw in extase. Er kwam een mooie glimlach over haar gezicht en zij groette bevallig zonder de blik van daarboven af te wenden.

Na vijf minuten kwam ze uit haar extase. Zij riep wenend: «*Wie is er aan de braamstruik geweest?*»

Zo noemde ze de rozenstruik waarop de Dame haar voeten neerzette. Een jong meisje had zich voorover gebogen en had zojuist met de struik geschud en toen was de Verschijning verdwenen.

Bernadette ging vooruit en naderde langzaam tot onder het gewelf van de grot. Plots lichtte haar gezicht opnieuw op en hoorde men haar zeggen:

– «*O!*», alsof ze gezegd had: «*O! Wat een geluk: daar is zij!*»

Maar weldra werd de zieneres weer bedroefd en de tranen rolden overvloedig over haar wangen. Op de knieën beklom ze de helling voor de nis en kustte de grond verschillende keren.

Ze hief het hoofd op en leek een woord van Onze-Lieve-Vrouw op te vangen, dat ze onmiddellijk aan de menigte overbracht met snikken in haar stem:

– «**BOETE! BOETE! BOETE!**»

Dit woord ging van mond tot mond. Met een handgebaar gaf ze de aanwezigen aan dat ze moesten voorover buigen met het gezicht tegen de aarde. Allen gingen op de knieën zitten en bogen hun hoofd tot

tegen de grond. Degenen die het niet konden, drukten als boetedoening een kus op de voorkant van de rots.

PUNTJE: Laten wij een offer brengen en zeggen: «**O mijn Jezus, het is uit liefde tot U, tot eerherstel voor de beledigingen tegen het Onbevleete Hart van Maria en tot bekering van de arme zondaars**».

KLEUR een heer uit Lourdes.

*

* *

ZONDAG 30 MAART – 4DE ZONDAG VAN DE VASTEN
LÆTARE OF HALFVASTEN

BOETE

DE volgende dag was Bernadette de eerste om de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw (*weet je nog de welke?*) in praktijk om te zetten. Nauwelijks had ze een tientje gebeden of ze vertrok plots op haar knieën naar de binnenkant van de grot en kuste de aarde. Toen ging ze terug naar haar plaats. Wat later stond ze op, draaide zich om en ging enkele stappen in de richting van de Gave. Maar de Verschijning riep haar terug en ze ging terug in de grot binnen.

Plots zag het volk haar voorover buigen en in de aarde krabben. Toen ze rechtstond was haar gezicht

vuil van het slijkwater. De menigte was ontzet! Sommigen riepen al:

– *«Het arme kind wordt gek!»*

Het tumult zwol nog aan toen Bernadette enkele grasstriemen uit de grond trok en ze probeerde op te eten. Wat een vreemd gedrag! Dat kwam de zaak van de Verschijning niet ten goede!

Bernadette ging terug naar haar plaats zonder dat ze de menigte leek te horen. Toen de Dame verdween, maakte zij haar prachtige kruisteken.

Op de terugweg vroegen enkele personen aan de zieneres: *«Bernadette, je was heel verstrooid aan de grot. Wat is er gebeurd?»*

– *De Dame zei: “GA DRINKEN AAN DE BRON EN U ERIN WASSEN”. Omdat ik niet wist waar deze bron was, ben ik naar de Gave gegaan. Ze zei me dat het niet daar was en deed me teken om de grot binnen te gaan. Omdat ik niet wist wat ik moest doen, begon ik in de aarde te krabben en toen borrelde ze op. Ik heb ze een beetje helder laten worden en toen heb ik gedronken en me met het water gewassen.»*

Door toedoen van Bernadette had Onze-Lieve-Vrouw de wonderbare bron doen ontspringen.

ZUCHTJE: “Heilige Bernadette, die de grond hebt gekust en bitter onkruid hebt gegeten voor de zondaars, bid voor ons, zondaars.”

KLEUR het bronwater dat uit de grot loopt.

MAANDAG 31 MAART

EEN HEILZAME BEPROEVING

BERNADETTE was trouw aan de afspraak vijftien dagen lang terug te keren en begaf zich op 26 februari weer naar Massabielle. Ze knielde op haar plaats en bad lange tijd terwijl ze de bolletjes van haar paternoster door haar vingers liet glijden. Maar die dag verscheen Onze-Lieve-Vrouw niet. Bernadette stond op, bedroefd omdat ze de Hemelse bezoeker niet had kunnen zien.

Toen ze zich verwijderde van de grot, ingeklemd tussen haar moeder en haar meter die vreesden voor een opstand, steeg er geen enkel protest, zelfs geen gemompel uit de heel talrijke menigte op: men was gesticht en ontroerd haar zo ingetogen te hebben zien bidden en iedereen had zich verenigd met haar gebed. Bernadette wist goed dat Onze-Lieve-Vrouw zou terugkomen, maar heel de weg lang bleef ze wenend voortlopen aan de arm van haar tante.

Maar de heilige Maagd wist goed wat ze deed! Terwijl ze haar vertrouweling beproefde, bewerkte de genade de harten. Zij werkte aan haar reclame! Het was namelijk marktdag in Tarbes: iedereen sprak over de verschijningen, vooral over die van de vorige dag. Men vertelde zelfs dat er in de namiddag mensen waren teruggekeerd naar de grot en het opnieuw hadden kunnen vaststellen: zij hadden gezien dat vanaf de plaats waar Bernadette de aarde had omgewoeld een stroompje water dat zij daarvoor nooit gezien hadden

naar beneden sijpelde; het waterloopje groeide met de minuut aan en liep naar de Gave.

Daarom besloten vele mensen om in Lourdes te blijven slapen om de volgende morgen vanaf het ochtendgloren naar de grot te kunnen gaan.

PUNTJE: Laten wij de tegenvallers van de dag met open armen ontvangen en ze offeren voor de bekering van de zondaars.

KLEUR een man die in een boom hangt.

*
* * *

DINSDAG 1 APRIL

WAT DE HEILIGE MAAGD WIL

OP zaterdag 27 februari was het ijskoud, maar er waren toch nog meer mensen naar de grot toegestroomd. Een neef van Bernadette, die voor de eerste keer was gekomen, kwam al aan om 3 uur 's morgens! Op heel de berg, tussen de rivier en de rotsen van Massabielle, stond al een dichte massa opeengepakt. Toen Bernadette zich om halfzeven vertoonde, ontstond er een groot tumult omdat er een doorgang voor haar moest gemaakt worden. Maar zo gauw zij knielde, keerde de stilte weer: de ingetogenheid was buitengewoon, het was zoals in een kerk.

Bernadette keek naar de nis en bad een tijdje, met een kaars in de hand. Wat later werd zij heel bleek,

glimlachte, boog het hoofd om te groeten, werd vervolgens verdrietig als ging ze wenen, glimlachte opnieuw en groette opnieuw. Men zou gezegd hebben dat zij niet meer van deze wereld was.

Na een kwartiertje klom zij op de knieën de helling op naar de grot en kuste meermaals de grond om te gehoorzamen aan de Dame: ***“GA DE AARDE KUSSEN UIT BOETE VOOR DE ZONDAARS.”***

Toen zij uit haar verrukking gekomen was, putte zij water in de holte van haar hand, dronk herhaaldelijk, waste zich en plukte wat gras.

Toen ze weer thuis was, vertrouwde ze tante Bernarde toe wat de Dame haar gevraagd had: ***“GA TEGEN DE PRIESTERS ZEGGEN DAT ZE HIER EEN KAPEL MOETEN LATEN BOUWEN.”***

PUNTJE: Laten wij dikwijls het kruis van onze paternoster kussen en bidden voor de zondaars: ***“Jezus, ik vraag vergeving en barmhartigheid door de verdiensten van uw heilige wonden.”***

KLEUR een man die zich vastklampt aan de struiken.

* * *

WOENSDAG 2 APRIL

EERSTE BEZOEK AAN PASTOOR PEYRAMALE

OMDAT ze wilde doen wat de Dame gevraagd had, ging Bernadette naar meneer pastoor. Ze stelde zich voor: *«Ik ben Bernadette Soubirous.*

– *Aha! Dat ben jij*», antwoordde hij met gefronste wenkbrauwen en hij keek het meisje onderzoekend aan. Ze vertellen rare verhalen over jou!

De pastoor liet haar gaan zitten en vroeg: «*Wel, we zullen eens zien, wat wil je?*»

– *De Dame van de grot heeft me gevraagd om tegen de priesters te zeggen dat zij een kapel in Massabielle wil.*»

De pastoor deed alsof hij nog van niets wist en vroeg: «*Wie is deze Dame waarover jij spreekt? Ken je haar?*»

– *Zij is niet van Lourdes, ik ken haar niet. Zij is mooi, zoals ze het, denk ik, in de Hemel zijn.*

– *En heb je aan deze Dame nooit haar naam gevraagd?*

– *Jawel, maar zij glimlachte zonder te antwoorden.*»

Bernadette vertelde toen alles wat zij had gezien en gehoord in de grot. Pastoor Peyramale begreep dat dit kind met haar heldere blik hem de waarheid vertelde. Een onwetend boerinetje kon zoiets subliems niet verzinnen! Maar hij verborg zijn ontroering en besloot op een toon die geen tegenspraak duldde:

– «*Zeg tegen de Dame die je gestuurd heeft dat de pastoor van Lourdes niet de gewoonte heeft zaken te doen met mensen die hij niet kent en dat hij eerst en vooral eist dat zij haar naam bekend maakt.*»

PUNTJE: Laten wij op deze woensdag bidden tot Sint-Jozef, die het hoofd van de heilige Familie en de patroon van de Kerk en van ons vaderland is, om de wederopstanding van de Kerk te verhaasten.

KLEUR een man in een boom.

DONDERDAG 3 APRIL

BOETEWEG

ZONDAGMORGEN 28 februari waren al heel vroeg in de morgen meer dan tweeduizend personen samengekomen rond de rots van Massabielle, ondanks de regen en de kou. De veldwachter Callet moest doorheen die dichte mensenmassa een weg banen voor de zieneres:

– «*Achteruit! Bernadette is er!*»

Tegelijkertijd ook sprak hij de onvoorzichtigen aan die zich vastklampten aan de struiken boven de afgrond. Zij zaten daar als vogels op hun tak.

Bernadette geraakte in extase en bad twee of drie tientjes. Plots wilde zij vooruitgaan op haar knieën maar tevergeefs: er was teveel volk. Twee brave militairen van het fort baanden spontaan een weg door de rangen, duwden de mensen uiteen, liepen achteruit en riepen:

– «*Vooruit, maak plaats! Maak plaats!*»

Zo kroop Bernadette zeven tot acht meter vooruit. Daarna kwam zij terug naar haar plaats. Dan herbegon zij, op bevel van de Dame, nog tweemaal deze boetedoening. Maar haar kleren werden niet vuil.

Op een gegeven ogenblik keerde de veldwachter zich naar de menigte en riep met luide stem:

– «*Kus allemaal de aarde!*» Hij gaf zelf het voorbeeld en men gehoorzaamde hem zo goed en zo kwaad als het ging.

Het regende en de mensen stonden in het slijk. Enkele paraplu's gingen open, maar dat lokte protestkreten uit:

– «*Paraplu's naar beneden!*»

Na de verschijning verliet Bernadette de grot en ging naar meneer pastoor om hem te zeggen dat zij haar opdracht goed had uitgevoerd, maar dat de Dame toch maar alleen geglimlacht had.

PUNTJE: Laten wij aan de heilige Maagd het offer brengen van goed rechtop te zitten aan tafel en geen onnozele dingen te zeggen.

KLEUR de veldwachter, die een papier in zijn hand heeft.

*
* *
*

VRIJDAG 4 APRIL – EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND

DOOR EEN HEMELSE KRACHT GEDRAGEN

ZONDAG na de hoogmis kwam wegenwerker Latapie op Bernadette af en nam haar bij de arm. De zuster die de leerlingen van het godshuis naar de kerk vergezelde, vroeg hem wenend:

– «*Waarom neemt u haar mee?*»

– *Ik heb het bevel gekregen haar naar de rechter te brengen»,* antwoordde Latapie. En tegen Bernadette:

– «*Je moet met ons mee, kleintje!*»

– *Houd mij maar goed vast, anders ga ik lopen»,* lachte Bernadette.

Toen ze binnenkwam, zei de rechter: «*Ben je er, schavuit?*»

– *Ja, meneer, ik ben er.*

– *Wat ga je zoeken bij de grot? Waarom breng je zoveel volk op de been? Ze dwingen je zeker om zoiets te doen! We gaan je in het gevang smijten.*

– *Daartoe ben ik bereid. Breng me er maar naar toe, maar zie dat ze stevig is en goed gesloten, want anders ga ik lopen.»*

Maar de heren lachten niet. De rechter zei:

– «*Je moet ophouden met naar de grot te gaan.*

– *Dat zal ik niet doen.*

– *We zullen je opsluiten.*

– *Als ik niet kan, zal ik niet gaan.*

– *Ik zal je in de gevangenis laten sterven.»*

Het werd menens. Op dat ogenblik kwam de zuster-overste van het godshuis smekend binnen: «*Ik bid u, heren, geef ons het kind; laat haar niet sterven!*»

Ten slotte zei de rechter tot de commissaris: «*Wat wilt u eraan doen? Laten wij haar maar loslaten: we kunnen haar niet vastkrijgen!*»

Thuisgekomen vloog de dappere Bernadette haar wenende moeder om de hals: «*Huil niet meer, moeke; Onze-Lieve-Vrouw zal ons altijd verdedigen!*»

PUNTJE: Laten wij onze toevlucht zoeken in het Onbevleete Hart van Maria en onze toewijding aan Haar hernieuwen.

KLEUR de andere agent.

ZATERDAG 5 APRIL – EERSTE ZATERDAG VAN DE MAAND

EEN HEMELS VISIOEN

OP 1 maart was Bernadette weer in Massabielle, vanaf zeven uur, even vastberaden als de vorige dag. Zij knielde en nam op goed geluk de eerste paternoster die ze in haar zak vond. Toen zij hem naar haar voorhoofd wilde brengen, werd haar hand tegengehouden en de Dame vroeg haar waar haar paternoster was gebleven. Verwonderd stak Bernadette haar arm uit om degene die ze vast had te tonen.

«**U VERGIST ZICH,**» zei de Verschijning, «**DAT IS NIET DE UWE**».

Bernadette keek en herkende de paternoster die een persoon uit Lourdes haar had toevertrouwd. Zij stak hem terug in haar zak, nam de hare, die poverder was, stak haar arm uit in de richting van de grot en toonde hem aan de Dame. De Verschijning knikte met het hoofd en de zieneres kon haar gebed beginnen. De toeschouwers hielden de blik op Bernadette gevestigd en hadden haar spontaan nagebootst. Iedereen had zijn paternoster genomen en stak hem vooruit in de richting van de Dame. En men riep: «*Leve Maria!*»

Die dag had een priester die langs Lourdes kwam het aangedurfd zich te vertonen in Massabielle. Tot dan toe waren er nog geen geestelijken naar de grot gekomen. Hij had een plaats gevonden vlak bij de zieneres en kon getuigen van zijn diepe ontroering. Hij vertelt:

«De oogopslag van het kind in extase was even verrukkelijk als haar glimlach. Het is onmogelijk zich iets zo zuiver, zo zoet, zo beminnelijk in te beelden. Heel de menigte was gegrepen door een zoete ontroering. Alleen Bernadette zag de Verschijning maar iedereen voelde haar tegenwoordigheid. Wat was het daar goed: ik waande me in de voorhof van de Hemel.»

PUNTJE: Laten wij eraan denken dat Onze-Lieve-Vrouw alles ziet en weet. Laten wij altijd onder de blikken van deze goede Moeder leven en dan zullen wij beter worden.

KLEUR de jonge priester.

*
* *
*

ZONDAG 6 APRIL – PASSIEZONDAG

DE DAME WIL NOG IETS

OP dinsdag 2 maart had Bernadette opnieuw het geluk Onze-Lieve-Vrouw te zien, maar al vlug stond zij weer recht omdat ze bezorgd was om de **nieuwe boodschap** die ze aan meneer pastoor moest doorgeven. Ze was zo bang voor zijn reactie...

In gezelschap van haar tante Basile klopte ze aan bij de pastorie. Abbé Peyramale zei zonder omwegen:

– *«Je gaat dus nog altijd naar Massabielle! Wat kom je hier weer doen?»*

– *De Dame heeft gezegd dat ze wil dat de mensen in processie naar de grot komen.*

– *Maar zeg toch, ik vraag het je nog eens, hoe heet deze Dame?*

– *Ik weet niet, meneer pastoor, Zij wil haar naam niet zeggen.»*

Meneer pastoor riep kwaad: *«Je bent een leugenaars! Het is een schandaal! Een processie naar de grot! Je hebt al genoeg volk achter je lopen: jij hebt daar geen priesters voor nodig!*

– *Ik zeg tegen niemand iets; ik vraag niet aan de mensen met me mee te gaan»*, antwoordde Bernadette.

Daarop stuurde abbé Peyramale Bernadette en haar tante weg. Eenmaal buiten herinnerde Bernadette zich dat ze iets vergeten was. 's Avonds keerde ze moedig terug met een vriendin en zei tegen meneer pastoor dat **de Dame een kapel wilde**, ook al was het maar een kleintje.

Abbé Peyramale werd wat zachter en antwoordde:

– *«Ik zeg je nog eens dat je aan de Dame moet vragen hoe Ze heet, en als we haar naam weten, zullen we een kapel voor haar bouwen; en het zal geen kleintje zijn, maar een heel grote.»*

Bernadette liep licht als een wolkje terug naar huis, blij dat ze haar opdracht had vervuld.

PUNTJE: Laten wij aandachtig de Mis bijwonen en eraan denken dat Jezus zijn offer voor ons vernieuwt en voor al degenen die wij Hem aanbevelen.

KLEUR abbé Peyramale.

Vanaf vandaag worden de kruisbeelden in de kerken met een paars doek bedekt.

MAANDAG 7 APRIL

150STE VERJAARDAG VAN DE MIRACULEUZE GENEZING
VAN PIETER DE RUDDER TE LOURDES-OOSTAKKER
1875 - 2025

DE GROT WORDT ONTEERD

OP de morgen van 3 maart bad Bernadette vroom haar rozenhoedje bij de grot. Ze kuste de aarde verscheidene keren, maakte het kruisteken en werd heel bedroefd. Aan degenen die haar ondervroegen zei ze eenvoudig: *«De Dame is vandaag niet gekomen»*.

Om haar te troosten stelde een van haar neven voor om wat later in het geheim naar de grot terug te keren. En inderdaad, rond 9 uur voelde Bernadette de innerlijke drang om te gaan en beiden liepen naar Massabielle. De zieneres knielde, nam haar paternoster en mocht de Dame opnieuw zien.

Ze vernam van de Hemelse bezoeker de reden van haar "laatkomen" : *«U hebt mij vanmorgen niet gezien omdat er mensen bij waren die de gelaatsuitdrukking en de houding die u aanneemt in mijn aanwezigheid wilden zien en zij waren dat niet waardig: ze hebben de nacht doorgebracht in de grot en hebben haar onteerd»*.

Daarna ging Bernadette voor de derde keer aankloppen aan de deur van meneer pastoor.

- *«Wat kom je me vertellen? Wat heeft de Dame gezegd?»*

– Toen ik zei dat u Haar liet vragen om de rozenstruik dichtbij haar te laten bloeien, glimlachte Zij. Maar Zij wil nog altijd de kapel.

– Heb jij daar het geld voor?

– Nee, meneer pastoor.

– Ik ook niet. Zeg aan de Dame dat ze het je moet geven.»

PUNTJE: De heilige Maagd is heel verdrietig dat zoveel mensen Haar beledigen doordat ze niet doen wat Zij wil en door als goddelozen te leven. Laten wij enkele offertjes brengen om Haar te troosten.

KLEUR de burcht van Lourdes in de verte.

*

* *

DINSDAG 8 APRIL

DE GROTE DAG

OP donderdag 4 maart begaven dichte drommen zich naar Massabielle voor de laatste verschijning. Bij dageraad waren ze met 20 000 opeengepakt op de oevers van de Gave en voor de grot. En er gebeurde geen enkel ongeluk! Dat alleen al was een wonder!

Om zes uur woonde Bernadette met haar moeder en haar nicht Jeanne de Mis bij. Na de communie voelde zij de innerlijke drang om naar de grot te gaan en Jeanne moest lopen om haar bij te houden. Van

zodra de zieneres verscheen, deed iedereen zijn hoed af.

Met een kaars in de hand begon Bernadette het rozenhoedje te bidden en hield de ogen gevestigd op de nis. Plots kwam er een heerlijke verandering over haar gezicht en iedereen riep:

– *«Vandaag ziet zij wel!»*

Men knielde. De zieneres bad een heel rozenhoedje. Haar gezicht weerspiegelde de vreugde en soms de droefheid van de Verschijning. Op het einde wilde zij het kruisteken maken, maar ze kon het alleen maar toen de Dame zelf klaar was met de kralen door haar vingers te laten glijden en zelf een kruisteken maakte.

Op een gegeven ogenblik stond Bernadette recht en ging de grot binnen. Haar nicht volgde haar op de voet. Bernadette bleef daar staan, met de ogen op één punt gericht, zoals wanneer twee mensen naar elkaar kijken. Jeanne werd bang en ging achteruit. Toen zag zij dat Bernadette bevallig groette en glimlachte. Bernadette zei haar:

– *«De verschijning was zo dicht bij jou dat je ze had kunnen aanraken.»*

PUNTJE: Laten wij dikwijls dit gebed van Bernadette zeggen: **“Moeder, geef mij een hart dat brandt voor Jezus”.**

KLEUR een vrouw uit Lourdes.

*

* *

WOENSDAG 9 APRIL

HEERLIJKE EENVOUD

TOEN Bernadette uit haar extase gekomen was, vroeg men haar hoe de Dame precies van haar was weggegaan.

– *«Zoals altijd glimlachte ze naar mij toen ze wegging maar nam ze geen afscheid.*

– *Maar de vijftien dagen zijn voorbij! Dan kom je niet meer terug naar de grot?*

– *O, jawel,»* zei ze, *«wat mij betreft zal ik altijd blijven komen, maar ik weet niet of de Dame terug zal willen komen.»*

Begeleid door twee agenten verliet Bernadette de grot temidden van een enthousiaste menigte die haar tot thuis volgde. Iedereen wilde het meisje dat Onze-Lieve-Vrouw had gezien zien, aanraken of omhelzen; Bernadette dacht echter alleen maar aan de verschijning die haar als naar de Hemel gevoerd had. Zij bleef de kleine Soubirous, nederig en volgzaam. In plaats van hoogmoedig te worden door al deze uitingen van verering, wilde ze niet dat men bleef stilstaan bij haar arme persoontje. Wat was zij, naast de zo mooie Dame?

Veel mensen wilden dat Bernadette hun paternosters aanraakte. Ook haar nichtje Jeanne hield haar drie paternosters voor. Bernadette zei: *«Jij ook? Wat wil je dat ik doe? Ik ben geen priester!»*

Maar na even nagedacht te hebben zei ze: «*Kom, ik zal hem aanraken met de mijne. Houd ze dan maar bij, niet omdat ik ze heb aangeraakt, maar omdat ze de paternoster hebben aangeraakt die ik bij had tijdens de verschijningen.*»

Buiten riep de menigte om Bernadette. Ze moest zich wel aan het venster vertonen.

Bernadette was vermoeid door deze volksoploop, maar ze ging toch naar meneer pastoor om hem de boodschappen die op hem betrekking hadden in herinnering te brengen.

– «*Dat je mooie Dame haar naam zegt!*», zei die nogmaals. «*Als ik zeker wist dat het de heilige Maagd was, zou ik alles doen wat zij verlangde.*»

PUNTJE: Laten wij zoals Bernadette eenvoudig en nederig blijven. «*Jezus, zacht en nederig van hart, maak mijn hart zoals het uwe.*»

SCHRIJF in de grot: «*Ik ben de Onbevleete Ontvangenis*».

*
* *

DONDERDAG 10 APRIL

DE EERSTE WONDEREN

DE dag na de verschijningen keerde Bernadette terug naar school, even eenvoudig en vriendelijk als daarvoor. Uiterlijk onderscheidde zij zich in niets van

de andere kinderen van haar leeftijd. Toch was er iets veranderd binnen in haar: zij had de Dame van de grot zien wenen en was daarom bezorgd om te bidden en eerherstel te brengen voor de zondaars.

In Massabielle was het een onafgebroken komen en gaan van bedevaarders. Zij voorvoelden de geheime kracht van de wonderbare bron en gingen er aan drinken en er zich in wassen.

Op een dag kwam de dochter van een steenkapper van Lourdes er water putten. Haar vader, Louis Bouriette, zag al twintig jaar lang niets meer uit zijn rechteroog tengevolge van een mijnontploffing. Vol vertrouwen in de heilige Maagd wreef hij het nog slijkerige water in zijn oog en hij werd ogenblikkelijk genezen. Dokter Dozous die hem ongeneeslijk had verklaard moest het wel toegeven: Bouriette was niet blind meer, het was een onbetwistbaar wonder!

Rond diezelfde tijd bracht abbé Peyramale bij de bisschop van Tarbes verslag uit van andere wonderbaarlijke genezingen, zoals die van de kleine Justin die stervende was. Zijn moeder droeg hem naar de grot, dompelde hem onder in het ijskoude water van de bron en onmiddellijk werd de jongen weer springlevend. Maar monseigneur Laurence was nog meer onder de indruk van het goede dat er gebeurde onder de vasten van 1858. Nooit had men tijdens de week zo'n toeloop voor de predikingen gezien. Pasen naderde en de biechtstoelen waren nooit leeg: de zondaars bekeerden zich.

PUNTJE: Laten wij ons rozenhoedje bidden opdat vele christenen met Pasen zouden biechten en te communie gaan. Laten wij een offer brengen voor de bekering van de zondaars.

KLEUR Bouriette, met zijn ooglap.

*
* *

VRIJDAG 11 APRIL – ONZE-LIEVE-VROUW VAN SMARTEN

«ZIJ HEEFT HAAR NAAM GEZEGD»

BERNADETTE werd er in de nacht van 24 op 25 maart toe gedrongen om naar de grot terug te keren. Rond vijf uur in de morgen ging ze erheen in het gezelschap van tante Lucile die de kaars droeg. Toen ze aankwam, was er wat volk dat gekomen was voor de feestdag van Maria Boodschap. De nis was al verlicht en de Dame wachtte haar op.

Bernadette zei: *«Zij was daar, vredig en glimlachend. Zij keek naar de menigte zoals een liefhebbende moeder naar haar kinderen kijkt. Toen ik op mijn knieën zat, vroeg ik haar vergeving omdat ik te laat was. Zoals altijd vol goedheid voor mij, deed ze teken met haar hoofd dat ik me niet moest verontschuldigen. Ik drukte haar mijn liefde en mijn eerbied uit en zei haar dat ik gelukkig was haar weer te zien. Toen ik alles had gezegd wat in mij opkwam, nam ik mijn paternoster.»*

Op dat ogenblik verplaatste de ovaal van licht zich

van de nis naar de grot. Bernadette ging naar de verschijning toe en begon het vertrouwelijke gesprek:

– «*Mevrouw, wilt u zeggen wie u bent?*»

De Dame glimlachte maar antwoordde niet. Nog twee keer durfde Bernadette haar smeking herhalen. De verschijning nam een ernstige uitdrukking aan en leek zich te willen vernederen. Zij opende de armen zoals op de wonderbare Medaille, voegde de handen samen, bracht ze tot tegen haar borst en keek naar de Hemel...

Toen opende ze traag haar handen, boog zich naar haar vertrouweling toe en zei met trillende stem:

– «***IK BEN DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS.***»

Zij glimlachte en verdween.

PUNTJE: Laten wij nu de Goede Week nadert met Bernadette bidden: “***Maria, Moeder van Smarten, aan de voet van het Kruis zijt gij onze Moeder geworden. Ik ben het kind van uw lijden, ik ben het kind van op de Calvarieberg.***”

KLEUR de andere zuster.

*

* *

ZATERDAG 12 APRIL

HET ENTHOUSIASME VAN DE MENIGTE

OP vraag van de Verschijning zette Bernadette haar aangestoken kaars temidden van de andere kaarsen

die daar al brandden. Zo liet onze Hemelse Moeder zien dat zij tevreden was dat het goede volk van Lourdes haar op die manier vereerde.

Toen Bernadette zich naar het volk keerde, straalde haar gezicht van vreugde. Een vriendin vroeg:

– *«Hoe komt het dat je zo gelukkig bent?»*

– *«De Dame heeft me gezegd: **IK BEN DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS.**»*

Het nieuws ging van mond tot mond en allen vielen op de knieën. Het was dus wel degelijk de heilige Maagd! In hun enthousiasme gingen de enen de rotswand kussen en omarmden de anderen de takken van de rozenstruik die naar beneden hingen. Vanuit het volk steeg de aanroeping op:

– *«**O Maria, zonder zonde ontvangen, bid voor ons die onze toevlucht tot u nemen!**»*

Enkele minuten na de Verschijning was de stad Lourdes vervuld van het grote nieuws dat de zieneres de mensen had meegedeeld. De bewoners van de stad wensten elkaar geluk om dit heuglijke nieuws wanneer ze elkaar tegenkwamen in de straten. De bedevaarders die van overal waren toegestroomd konden zich niet losrukken van de grot, baden rozenhoedje na rozenhoedje en zongen onvermoeibaar liederen.

PUNTJE: Laten wij ook dikwijls de aanroeping tot de Onbevleete bidden.

KLEUR de derde jongen die aan de struiken hangt.

ZONDAG 13 APRIL – PALMZONDAG

MENEER PASTOOR IS ONTROERD

OP de terugweg hoorde iemand die Bernadette vergezeldde haar steeds maar dezelfde woorden prevelen:

– *«Ik ben de Onbevleete Ontvangenisse.*

– *Wat zeg je, Bernadette?*

– *Ik herhaal de naam die de Dame me daarnet heeft gezegd, want anders ga ik hem vergeten!»*

Samen met tante Basile haastte Bernadette zich naar meneer Peyramale. Zij viel met de deur in huis en zei:

– *«Ik ben de Onbevleete Ontvangenisse!*

– *Wat zeg je daar, hoogmoedig kind?»*, riep meneer pastoor.

– *«Ik ben de Onbevleete Ontvangenisse...»*

Toen herpakte ze zich: *«De Dame heeft me deze woorden gezegd.*

– *Vooruit dan maar!»*, antwoordde meneer pastoor die een grote ontroering in zich voelde opkomen. Maar hij vervolgde:

– *«Weet je wat dat wil zeggen?*

– *Neen, meneer pastoor.*

– *Ik zie goed dat jij je weer vergist. Hoe kan je dingen zeggen die je niet begrijpt?*

– *Vanaf de grot tot hier heb ik steeds weer deze woorden herhaald.*

– *Goed. Ik zal zien wat er moet gedaan worden.»*

En hij stuurde zijn twee bezoeksters weg. Diezelfde

ochtend zei meneer Peyramale tegen iemand van Lourdes:

– «Bernadette Soubirous is me komen zeggen: de Dame heeft gezegd: “**Ik ben de Onbevleete Ontvangenis.**” Ik was er zo van ondersteboven dat ik me voelde wankelen en me aan de tafel moest vasthouden om niet neer te vallen.»

PUNTJE: Laten wij op deze Palmzondag ons vurig opnieuw toewijden aan de Onbevleete Ontvangenis opdat het Rijk van Jezus zich zou uitbreiden.

KLEUR een man van Lourdes.

*

* *

MAANDAG IN DE GOEDE WEEK – 14 APRIL

HET MIRAKEL VAN DE KAARS

OP Paaszondag 4 april was de kerk van Lourdes tijdens de missen barstensvol. Inderdaad, de Verschijningen hadden het vuur bij de parochianen van Lourdes aangewakkerd en velen gingen er Onze-Lieve-Vrouw voor bedanken in Massabielle.

De woensdag daarop voelde Bernadette in haar hart opnieuw de uitnodiging van de Onbevleete. Rond 6 uur 's morgens knielde ze bij de grot. Meer dan duizend mensen waren er al vóór haar. Iedereen bad ingetogen en alles verliep volmaakt ordelijk.

Bernadette geraakte in extase, glimlachte en groette de Dame; daarna kroop zij op de knieën en met de kaars in de hand tot aan de grot.

Op dat ogenblik leek ze uit evenwicht te geraken en de vlam van de kaars lekte tussen de vingers van haar andere hand door. Sommigen begonnen te roepen:

– «*Mijn God, zij verbrandt zich!*»

Maar Bernadette die niet meer van deze wereld leek, bleef een kwartier lang zo onbeweeglijk zitten.

Toen de Verschijning verdwenen was, bekeek dokter Dozous haar hand en vond niet het minste spoor van brandwonden.

Hij wilde toen een experiment uitvoeren: hij stak de kaars terug aan en hield ze onder de linkerhand van Bernadette. Levendig reageerde ze en zei:

– «*U verbrandt mij!*»

Toen begreep de menigte dat de heilige Maagd een wonder had gedaan en werd wild enthousiast!

PUNTJE: Laten wij in deze goede week aan Onze-Lieve-Vrouw vragen om ons te behoeden voor het vuur van de hel, het enige dat we moeten vrezen. Laten wij dikwijls bidden: **“O mijn Jezus, vergeef ons onze zonden, behoed ons voor het vuur van de hel, breng alle zielen naar de Hemel, vooral degenen die uw barmhartigheid het meest nodig hebben.”**

KLEUR een vrouw van Lourdes.

DINSDAG IN DE GOEDE WEEK – 15 APRIL

DE DUIVEL

DOOR een fronsen van de wenkbrauwen had de Dame op 19 maart Satan verjaagd. Maar in de lente kwam de duivel nog meermaals zijn kop opsteken op de oevers van de Gave. De heilige Maagd, die toch de meesteres van alle plaatsen is, liet dit toe zodat de wereld zou weten dat Zij het grote gevecht van de laatste tijden tegen de duivel aanging.

Op een dag kwam er een man voorbij Massabielle. Hij bleef stilstaan voor de grot, nam zijn muts af en maakte het kruisteken. Ogenblikkelijk werd hij omgeven door een bol van vreemde lichten en hij kon, ondanks zijn inspanningen voor- noch achteruit. Verstomd van verbazing en schrik maakte hij automatisch opnieuw een kruisteken.

Onmiddellijk spatte de bal met een knal uiteen en alles werd terug donker. Toen hoorde hij grijnslachen en godslasterlijke woorden. Zo vlug hij kon liep hij naar huis.

Op een andere keer ging een kind van elf jaar met zijn vrienden wandelen in de buurt van Massabielle. Bij de grot bad het even; toen ging het naar de rots toe. Het vertelde later:

– «Ik bleef daar staan zonder aan iets te denken, toen ik vanuit de rots een dame in een verguld gewaad gekleed naar mij zag komen. Haar handen en haar on-

derlijf hield ze verborgen achter een wolk die asgrauw was zoals bij een onweer. Zij hield haar grote zwarte ogen op mij gericht en leek me te willen vastgrijpen. Ik dacht onmiddellijk dat dit de Afzichtelijke was (de duivel) en ik ben hard weggelopen.»

Toen het kind dit vertelde, trilde het nog over al zijn ledematen.

PUNTJE: Laten wij ons naar Jezus wenden die door zijn Lijden de duivel heeft overwonnen. Laten wij ons kruisteken altijd heel schoon proberen te maken om onze Verlosser te danken en de duivel op de vlucht te jagen.

KLEUR de andere duivels in hun hol.

*

* *

WOENSDAG IN DE GOEDE WEEK – 16 APRIL

EERSTE COMMUNIE

OP de zusterschool legde Bernadette zich erop toe de catechismus te leren die zij met moeite in haar stug geheugen kon krijgen. Toen de eerste communie naderde, ondervroeg de onderpastoor haar:

– «Wat ken je?

– *Het Onze Vader, het Weesgegroet, het Credo.*

– *Je kent genoeg dus om je rozenhoedje te bidden.»*

Toen stelde hij haar twee catechismusvragen waarop zij voldoende kon antwoorden. Dat was alles wat zij wist. Zo kwam het dat Bernadette de toelating kreeg om haar eerste communie te doen, omdat zij het rozenhoedje kon bidden.

Tijdens de retraite die hij voor de kinderen predikte, werd pastoor Peyramale getroffen door de houding, de ingetogenheid en de aandacht van Bernadette.

– *«Alles ontwikkelt zich in haar op een verbazingwekkende manier»*, zei hij.

De plechtigheid vond plaats in de kapel van het godshuis op Sacramentsdag, 3 juni 1858.

Om haar kleine gestalte (1m40) was Bernadette op de eerste rij gezet. Zij ging naar het altaar, de handen gevouwen, goed doordrongen van de heilige gebeurtenis die ging plaatsvinden.

Later op die dag vroeg iemand haar: *«Wat maakte jou het gelukkigste: de goede God ontvangen of bij de grot met Onze-Lieve-Vrouw praten?»*

Bernadette aarzelde even en antwoordde toen:

– *«Ik weet het niet; die dingen gaan samen en kunnen niet vergeleken worden. Ik was op de twee ogenblikken heel gelukkig.»*

PUNTJE: Laten wij ons op onze volgende communie voorbereiden: *“Jezus, ik hou van u, ik wacht op u, kom in mijn hart!”*

KLEUR een steenkapper met pikhouweel in de hand.

WITTE DONDERDAG 17 APRIL

BERNADETTE EN DE EUCHARISTIE

OP een zondag toen abbé Peyramale de heilige Communie uitdeelde, bemerkte hij een aureool rond het hoofd van Bernadette toen ze Jezus net ontvangen had. Vanaf die dag had hij geen enkele twijfel meer over de verschijningen.

Jaren later, toen Bernadette zuster geworden was, schreef zij aan enkele nichtjes die hun eerste Communie gingen doen:

– *«Bestaat er een heiliger en belangrijker handeling? Onuitputtelijke schatten van genaden liggen daar open voor ons; de invloed van je eerste communie moet zich uitspreiden over al je komende jaren.»*

Zij leerde hen hun dankzegging te doen:

– *«Als Jezus in je hart is, geef je dan aan Hem over. Bemin, aanbid, luister, geniet en prijs Hem. Maak gebruik van zijn Aanwezigheid om Hem alle soorten genaden te vragen voor jezelf, je ouders, de Kerk, onze heilige Vader de Paus, voor de zielen in het vagevuur, voor de zondaars.»*

Bernadette leerde de anderen wat ze zelf deed. Tegen een zuster die haar vurigheid bewonderde tijdens de dankzegging na de communie, zei ze:

– *«Ik bedenk dat het de heilige Maagd is die me Jezus geeft. Ik ontvang Hem, ik spreek tegen Hem en Hij spreekt tegen mij.»*

Toen ze ziek was, putte ze al haar moed uit de heilige Communie:

– *«Het kruis woog minder zwaar, de pijn werd zachter als ik eraan dacht dat ik het bezoek van Jezus ging krijgen en de uitzonderlijke gunst Hem in mijn arme hart te bezitten. Waar zou ik een vriend kunnen vinden die zo weet mee te lijden en die tegelijkertijd onze pijnen zo verzacht als Jezus?»*

PUNTJE: Laten wij de raad van de heilige Bernadette onthouden om Jezus met meer liefde in de heilige Communie te ontvangen. Laten wij dikwijls herhalen: **“Mijn God ik geloof, ik aanbid, ik hoop en ik hou van U..”** als dankzegging voor de instelling van de heilige Eucharistie.

KLEUR een dame uit Lourdes.

*

* *

GOEDE VRIJDAG 18 APRIL

**«WE MOETEN VAN
BERNADETTE VANAF GERAKEN»**

DAT was het ordewoord van prefect Massy tot de burgerlijke gezagsdragers van Lourdes. De stad was al belachelijk genoeg gemaakt in de ogen van heel Frankrijk: in het belang van de godsdienst zelf moest het gedaan zijn met al die wanorde en duivelskluchten in Massabielle!

Commissaris Jacomet en de burgemeester beraadslaagden: ze besloten de toegang tot de grot te verbieden aan het publiek. De twee mannen klopten aan bij de pastorijs om meneer pastoor hiervan op de hoogte te brengen. Deze beloofde zijn parochianen aan te sporen om zich te onderwerpen aan de gezagsdragers.

Maar toen de burgemeester er over sprak om Bernadette in een hospitaal te internen, antwoordde abbé Peyramale op een toon die geen tegenspraak duldde:

– *«Heren, Bernadette is niet de zieke die jullie voorhebben. Zij veroorzaakt geen enkele wanorde, zij is geen publiek gevaar. Zij is zwak en arm; maar weet dat zij niet alleen is: degene die belast is met de hoede over haar ziel is degene die met u spreekt. Wil tegen meneer de prefect zeggen dat zijn agenten over mijn lijk zullen moeten gaan vooraleer ze een haar van het hoofd van dit kind zullen kunnen krenken!»*

De burgemeester bracht de bedreigingen van de pastoor over aan de prefect van Tarbes. Deze laatste kreeg schrik en slikte zijn bevelen in.

PUNTJE: Laten wij op deze Goede Vrijdag denken aan al wat Jezus heeft geleden door de boze mensen: ***“Jezus, onrechtvaardig gevangen genomen en veroordeeld, heb medelijden met ons.”***

KLEUR de burgemeester met zijn sjerp.

STILLE ZATERDAG 19 APRIL

HET AFSCHEID VAN BERNADETTE

OP 16 juli, feest van Onze-Lieve-Vrouw van de berg Karmel waarvan ze het scapulier droeg, woonde Bernadette de Mis bij en ging ze te communie. 's Namiddags keerde ze terug naar de kerk. Ze hoorde in het diepste van haar hart de zachte stem van de Onbevleete die haar uitnodigde naar de grot te komen.

Onmiddellijk stond Bernadette op en liep naar tante Basile om haar te vragen haar te vergezellen naar Massabielle. De plaats van de afspraak was omheind met een versperring en was ontoegankelijk gemaakt. Ze gingen knielen op de rechteroever van de Gave tegenover de rots. Enkele vrouwen waren niet ver daarvandaan aan het bidden en kwamen dichterbij de zieneres.

Bernadette nam haar paternoster. Zodra zij haar blik op de nis gevestigd hield, werd haar gezicht verlicht door een Hemels licht. Zij strekte de handen uit naar de Verschijning en riep:

– *«Ja, ja, daar is Zij! Zij groet ons en lacht naar ons over de omheining heen!»*

En zij leek in de armen van haar goddelijke Moeder te willen vliegen.

Na een kwartiertje hield de Verschijning op. Bernadette verklaarde:

– *«Zij verscheen mij, op de gewone plaats, zonder*

iets te zeggen. Op dat ogenblik zag ik de Gave of de omheining niet. Het leek me als was er tussen de Dame en mij geen grotere afstand dan de andere keren. Ik zag alleen maar Haar. Nooit heb ik haar zo mooi gezien als toen.»

Dit was de achttiende en laatste verschijning: het was het afscheid van de mooie Dame, tot aan het geluk in de Hemel.

– «*Sindsdien heb ik haar niet weergezien*», zal Bernadette later zeggen met een gelaten glimlach.

PUNTJE: Laten wij ons verenigen met onze Hemelse Moeder in afwachting van de Verrijzenis en ons rozenhoedje vurig bidden.

KLEUR de bergen in de verte.

*
* *
*

ZONDAG 20 APRIL – PASEN!

DE GLIMLACH VAN BERNADETTE

DE graaf van Bruissard, een atheïstisch en verdorven man, kwam op een dag op de deur kloppen bij de familie Soubirous. Hij was nieuwsgierig en was gekomen met de bedoeling om Bernadette op leugens te betrappen. Na een lange ondervraging zei hij tot Bernadette:

– «*Hoe glimlachte die mooie Dame eigenlijk?*»

Bernadette keek hem verwonderd aan en zei na een ogenblik van stilte:

- *«Meneer, men zou van de Hemel moeten zijn om deze glimlach op te roepen.*

- *Kan jij die niet nabootsen? Ik ben een ongelovige en ik geloof niet in jouw verschijningen.»*

Het gezicht van het meisje versomberde:

- *«Dus u denkt dat ik een leugenares ben, meneer?»*

De man was ontwapend en wilde al knielen om haar vergiffenis te vragen. Maar Bernadette zei:

- *«Omdat u een zondaar bent, zal ik de glimlach van de heilige Maagd voor u nabootsen.»*

Later vertelde de graaf van Bruissard deze genade van zijn leven als volgt:

- *«Het kind stond heel traag recht, voegde de handen bijeen en glimlachte zo hemels als ik nooit een sterveling heb zien glimlachen. Haar gezicht straalde van een indrukwekkend licht. Zij bleef glimlachen, met de ogen naar de Hemel gericht. Ik bleef als versteend voor haar staan, ervan overtuigd dat ik de glimlach van de heilige Maagd op het gezicht van de zieneres had gezien. Sindsdien ben ik mijn vrouw en twee dochters verloren, maar het lijkt me dat ik niet alleen op de wereld ben. Ik leef met de glimlach van de heilige Maagd.»*

PUNTJE: Laten wij in onze paascommunie aan de verrezen Jezus vragen om de komst van zijn Rijk door het Onbevleete Hart van Maria te bespoedigen.

KLEUR de man met de hoed.

H. Bernadette Soubirous
Lourdes 1844 - Nevers 1879
